

Silviu Brizu
Jurnalul
unui român în
America

HERG BENET
P U B L I S H E R

Colecția $\sqrt{9}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

© 2014 Silviu Brizu

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRIZU, SILVIU

Jurnalul unui român în America / Silviu Brizu. -

București: Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-22-2

821.135.1-31

Silviu Brizu

Jurnalul unui român
în America

HERG BENET
PUBLISHERS

1. FOAIE VERDE DE DOLAR, M-A FĂCUT PATRIA ŢEPAR

Am plecat din România pe o criză de nu se vedea milionul din lanul de inflație. Nu știam peste ce o să dau odată trecut oceanul, însă nu-mi făceam prea multe probleme. La douăzeci și de ani, cu armata făcută și cu ceva ani de postrevoluționară în spate, viața mi se părea floare la ureche și trebuia trăită, fiind unică precum gaura din steagul de atunci. America mi-a dat casă, masă și mi-a pus lopata-n mână. În ordine inversă, bineînțeles, ca să-mi intre bine în cap capitalismul. Nu m-a ajutat, dar bine că nu m-a împiedicat. Nu m-a lăudat, dar bine că nu m-a-njurat. Nu m-a plîns, dar bine că nu m-a rîs. Din cînd în cînd, însă, o dată pe an, mă apucă de brăcinari și mă scutură bine, așa îmbrăcat cum sînt, să sară din mine cele 35% din venituri, taxa de ocrotire, impozitul pe îmbuibare, dreptul de șmecher. Dau, n-am ce face, că dacă nu dau eu, dau ei. Iar ei, precum Miliția pe vremuri, dau altfel. Săptămîna trecută am primit de la Resurse Umane fluturașul cu cîștigurile mele pe anul trecut, în caz că mă lovește brusc vreo amnezie și nu declar tot la taxe. Tot de curînd mi-a venit și o scrisoare de la bancă prin care mi se comunică faptul că în cursul anului precedent am cîștigat, de pe urma dobînzilor, fabuloasa sumă de doi dolari și 37 de cenți, profit frumos și absolut impozabil. Nimic nu le scapă, nici un cent nu se pierde aiurea. Țin evidența la bani de parcă ar fi muncit pentru ei.

Ca român, răsopit, dar orișicît, consider statul dușmanul meu natural, indiferent de zona folclorică. Știu că nemernicul vrea să mă fure la fel de bine cum știu că vreau să-l fur și eu. Cînd îl prind neatent, tzaptzarap la buzunarul fraierului. Cum mă prinde nepregătit, face mîna greblă și-mi perie veniturile. Cu toate astea, îmi place să mă consider un integrat, unul de-al lor, un american sadea, care muncește, plătește taxe și nu fură. Bine, poate cu acestea trei mici excepții.

2. CE CĂUTA EUGENIA ÎN AMERICA: NIMIC

Cînd cineva se întoarce din România și vine să-mi spună care mai e cursul de schimb vama și cîte X6-uri a numărat de la Ciochiuța la Surupatele, mă bucur de parcă mi-ar intra Miorița-n *living room*. Oamenii de obicei nu se întorc cu mîna goală din patrie și-ți aduc mici atenții, suveniruri, amintiri, chestii care obligatoriu trebuie să-ți producă o emoție, un suspin, o lacrimă. Săptămîna asta am avut parte de un astfel de eveniment, cînd un prieten recent întors dintr-o vilegiatură de vis la Jimbolia mi-a adus un snop de ziare, citite gata, și cîteva Eugenie, biscuiții unei epoci trăite, consumate și rîncede. Mana, ambrozia și jăratecul copilăriei mele, biscuiții cu cremă de cacao sînt un fel de pașaport pentru o călătorie în timp, pe vremea cînd nimeni nu prea trăia din muncă, dar nici nu murea de ea. Ambalajul colorat și lucios de astăzi este diferit de hîrtia foșnitoare, cu pete de grăsime, pe care o știam eu, dar gustul acela de cacao ultrarafinată și esențe încă necunoscute, care se amestecă cu pișcotul deshidratat și dulceag, îți creează o senzație exotică, de beduin rătăcit, rămas fără apă de șase zile. Ca bun român – îmi place să cred că asta am devenit

odată trecut granița –, le-am dat și copiilor, zicându-le: „Luați și mâncați trup din trupul țării, mări, sclifosiților, să vă crească nivelul patriotic în sânge, odată cu glicemia“. Mușcară o dată, fără entuziasm, și abia după ce i-am amenințat că-i duc în vacanță să vadă Casa Poporului pe viu. După ce mestecară de câteva ori, așa, cu grijă, să nu cumva să le scape o firimitură pe gît, scuipară tot și începură să se strîmbe de parcă le-aș fi dat șpan cu cremă de ghetete. Că e *cîh*, că *yack*, că *is terrible*, demi venea să-i iau la bătaie pînă le expiră calitatea de cetățeni români. Drept pedeapsă pentru lipsa de sensibilitate și chiar de patriotism, am decis să le tai pe timp nelimitat Coca-Cola. Eroare elementară, tipică de individ crescut în epoca mono-brandului: au trecut pe Pepsi. Pînă la urmă, n-ai cu cine, dom'le, niște canibali americani!

3. LA FALIMENTUL ANUNȚAT SĂ TE DUCI CU TIR-UL

De cînd cu criza, au început și pe aici să curgă falimentele precum laptele, mierea și hamburgeru' pe vremuri. Se închid bisnisurile ca la naționalizare, la grămadă, brusc și cu zgomot. Atunci cînd sînt morți proaspeți, apar și vulturii, adică amatorii de chilipiruri, adică noi, consumatorii de bunuri ieftine. Inspectez zilnic, împreună cu alți ciugulitori de stîrvuri, zonele cu mare potențial, complexe de magazine, belind bine ochii la reclamele din vitrine. Odată ce reducerile trec de 50%, treaba-i clară, afacerea-i îngropată. După vreo două săptămîni de afișe mari, cu reduceri și mai mari, se pune și steagul *GOING OUT OF BUSINESS*, nu înainte de a anunța că *EVERYTHING MUST GO*, și aștia cînd zic *everything* includ și rafturile pe care stătea odată marfa, sau oglinzile de la WC. Așa atent cum urmăream toate mișcărilor, mi-a scăpat ceva. Un

magazin mijlocas, de mașinării electrice și produse semi-electronice. Bine, asta s-a dus la fund mai cu demnitate, fără să bată toba și fără să strige. Am ajuns la fața locului târziu, cu doar o zi înainte de închidere. Lume ca la derby. Mulți copii și bătrâni aduși cu scop precis, pe post de stegulețe. Ai pus mâna pe ceva, dar e prea mare și nu vrei să ieși ca să-l duci la mașină, că scapi alte super-ocazii. Înfigi membrul de familie pe cutia aleasă și a ta e, poți să-ți continui vînătoarea. Deși m-am înființat de dimineață, exact la ora la care deschidea, n-am mai apucat loc de parcare și nici cărucior. La fel ca mine, alte câteva zeci de carnasieri second-hand. Când s-au deschis ușile, toată gloata am năvălit înăuntru gonind printre standuri. E drept, prețurile erau ridicol de mici, dar nici de luat nu mai rămăsese mare lucru. Îl curățaseră destul de bine alții, în ajun. N-am mai apucat decît să iau, la repezeală, așa cît am putut să cuprind cu amîndouă mîinile, pe cap și în ciorapi, un snop de cutiuțe cu butoane. Poate nu m-aș fi repezit nici la alea, dar prea erau ieftine – doi dolari bucata. N-aveau ambalaj, carte tehnică, nimic, fiind pur și simplu aruncate pe un raft. Le-am plătit cash și am plecat acasă visînd că sînt ceva dispozitive supersofisticate pe care dacă nu le pot folosi să-mi citească la filme, măcar să le pot vinde pe eBay cu cîteva sute, hai mii de dolari. Acasă, la inspecție, am numărat nouă bucați și am văzut că scria pe ele electronic remote control. Telecomenzi, frate! Tot e bine, zic, din atîtea oi găsi una să-mi deschid mașina cu ea, să nu mă mai vadă vecinii iarna cum suflu-n mînerul de la *Oldsmobile* pînă se dezgheață încuietoearea. Le-am goagălit după model și am aflat că au fost făcute exclusiv să opereze uși industriale, mari cît casa, de garaje pentru TIR-uri. Am fost un pic dezamăgit, dar doar pe moment, pentru că – cine știe? – mîine-poimîine intră altul în lichidare și pun mâna pe vreo nouă garaje cu tot cu uși. E altfel să știi că nu o iei de la zero!

4. IN JOB WE TRUST!

Criza se execută, nu se discută, parcă zice proverbul. Și pe aici lumea își realiniează standardele de trai și muncă la nivelul cerut de vremuri. Astfel, și la noi la întreprindere s-au făcut reduceri salariale. Mie, de exemplu, mi-au tăiat 100% din leafă. Dar au fost domni totuși, mi-au spus că le pare foarte rău și dacă ei mă rețin pot să stau acasă cît vreau. Dar ce să fac eu acasă, că pînă la Campionatul Mondial mai sînt cîteva luni bune! Trebuie să-mi găsesc de lucru, undeva, cumva, să-mi asigur măcar strictul necesar de bere și țigări, și, mă rog, dacă rămîne ceva, să le iau la ăia mici un McDonald's pe săptămîină, cînd se fac reduceri.

Mi-am refăcut resume-ul, CV-ul pentru vorbitorii de iuropiän, l-am mai înflorit un pic, nu prea mult, să nu bată la ochi, l-am printat pe foi din alea groase, să par mai serios, mai profesional, și am început să mă uit după slujbe. În ziare, pe internet, oriunde se afișa *job offer* sau *help wanted*, mă înființam prompt. Cu costumul meu de interviuri, bleumarin-verde, pe care l-am purtat la o nuntă și mi l-a rupt sub braț un prost, cînd dădea să mă ridice de sub masă, și cu mapa mea dotată cu calculator solar, să-mi pot socoti mai ușor banii de autobuz. Arătam ca un om gata să-și ofere cunoștințele, timpul și expertiza celui care ar dori să mă angajeze. Dacă atunci cînd eram mai tînăr și încercam să intru în cîmpul muncii angajatorii își motivau decizia de a nu mă lua pe baza lipsei de experiență, acum se întîmplă taman invers. Mă felicită toți pentru nivelul meu indiscutabil de excepțional, însă la final îmi comunică cu părere de rău, normal, că ar prefera, totuși, oameni proaspeți, care ar putea fi formați la locul de muncă și care știu să bată la drăcia aia de calculator. Ieri așa, azi așa, am început să-mi scad pretențiile salariale și în același timp mi-am tunat CV-ul la maximum, să cuprindă cam tot ce a făcut omul pe pămînt de la inventarea roții. Am trecut la pregătire profesională cursuri,

diplome și certificări de care nu a auzit nimeni niciodată, am băgat la *languages* că aud la perfecție cinci limbi străine, mi-am redus drastic vârsta, crescînd în același timp anii de școală, și am trecut la hobby-uri cititul din cărți și mișcarea de alergare în aer liber. Altă serie de interviuri, alte eșee, cum ar zice Eba; acum îmi spuneau că sînt *over-qualified* pentru poziția pentru care aplicam, ceea ce mie îmi dădea, pe moment, e drept, un sentiment de netă superioritate față de individul din fața mea, ceva de genul buey, proștilor, deci vorbiți cu un savant, da? Pînă la ora la care scriu aceste mici rîndulețe nu am găsit nimic, fiind în continuare șomer, dar îmi place să cred că sînt unul de lux, deoarece experiența mea de spălător de vase pe la cele mai scumpe restaurante și hoteluri din America îmi dă dreptul să mă numesc așa.

5. IPAD DAU DE ȘTIRE

Nici săptămîna asta nu am găsit ceva de lucru. Iar pe acasă mi-e și rușine să mai stau de cînd mi-au spus copiii că ei, cînd vor fi mari, vor să se facă șomeri, ca tata, pentru că e vacanța muuult mai lungă. Acum cîteva zile am auzit că se va băga în magazine o nouă drăcie din aia tehnico-calculatoristă, făcută de băieții cu merele Apple: computerul de porthart – iPad. Deci un motiv serios să mai ies din casă, altul decît eclipsa de Soare (nu, n-a fost nici o eclipsă de Soare în ultimul timp, ziceam și eu așa, ca să pară că am activitate). Eu nu pricep cum poate internetul ăsta să ajungă la toată lumea, dar cît de cît am habar, așa, pentru mine, de informatică. Păi, de exemplu, la telecomandă chiar programez sunetul cu tasta VOL+ cînd mai bagă ăștia cîte o muzică ușoară. Cu noaptea-n cap m-am prezentat la magazinul de iPad-uri, știind că va fi coadă

mare, cu intenția să prind un loc cât mai în față pe care, eventual, să-l vînd ulterior unui ochelarist disperat. Și be, să mă mai informez, cât stau acolo, ce e nou în lumea asta a lor, a computeriștilor. N-aveam nici un gînd să cumpăr ceva, dintr-o majoră lipsă de interes, dublată de o imensă lipsă de bani. N-am prins loc bun – nu eram la ușă, că se puseseră acolo de cu seară niște *tech junkies* din ăia cu saci de dormit –, dar nici rău. Cam în prima treime. În fața mea, doi puștani ce băteau la texting ca la păcănele. În spate, un *treehugger* cu rucsac și cască de biciclist. După el, un asiatic mic, programator clar, după dioptrii. La coadă, normal, lumea vorbește, schimbă idei, își dă cu opinatorul. La început am ascultat atent, cînd la zgomotul tastelor făcut de ăia din față, cînd la cei doi din spate, perechea sino-hippyotă. Ca să nu par chiar filozof, la un moment dat întorc capul, așa, lent, spre cei din spate, și intru timid în conversație cu cîte un *yes-yes* sau îhî dublat de un dat din cap aprobator. Taman cînd să termin și eu un *yes, of course*, ăsta, biciclistul, se întoarce către mine și mă întrebă dacă eu am probleme cu uaifaiul la aitaci. Eu, care nici nu știu unde se bagă uaifaiul ăsta, îi zic că nu, dar bestia continuă să măucidă, întrebîndu-mă ceva din care n-am priceput decît *connectivity*. Aha, m-am prins, și zic așa, cu jumătate de gură, bifilar cheibăl conecșăn. „Bifilar“ mi s-a părut întotdeauna un termen super-tehnic, ultratehnic, și m-am bucurat că-mi veni rapid în minte. ăsta, cînd aude, îl văd că începe să clipească des, iar la chinez am observat că ochii îi depășiră rama ochelarilor. Am priceput imediat că am comis-o. Ca să scap, întorc rapid capul spre stradă și strig *look, a blue car*, schimbînd astfel subiectul. Din toată coada asta am reținut trei aspecte foarte utile pe care aș vrea să le împărtășesc aici. Unu: uaifaiul nu merge cu bifilar, deci folosiți coaxialul. Doi: ca să-mi iau și eu iPad, nu e musai să am un job.

6. ALL YOU CAN MEAT

Printre minunile și invențiile majore ale americanilor se numără și cantinele *all you can eat, buffet style*, unde pentru o sumă fixă, plătită la intrare, poți, așa cum spune și reclama, să bagi în tine pînă nu mai simți nimic de la gît în jos. Ca român, am și eu principiile mele, și anume că mîncarea și băutura sînt bune doar dacă sînt în cantități ce îmi permit să-mi pun și în cap. Pentru că „bun“ înseamnă „mult“, locurile mele preferate de halit sînt bufetele astea unde mîncarea curge precum laptele, mierea și berea la pet, ca să rămîn cu exemplele în zona gastronomică. Imigrînd în America, m-am transformat peste noapte dintr-un mîncău, dintr-un nesătul, dintr-unul d-ăia pentru care se calculează porții în plus pe la nunți, într-un om perfect normal care nu iese din tipare și care trece neobservat prin restaurante, în ciuda celor aproape nouăzeci de kile atîrnate alandala pe un schelet de nici 1,75 m. Ca orice bufetar profesionist, mi-am dezvoltat în timp o tehnică, o rutină, pe care o urmez ca pe un ritual. În primul rînd, în zi de bufet nu mănînc nimic – post cu apă cît mai puțină. Ar fi păcat să dau bani pentru o burtă de mîncare și să nu am unde băga. La bufet te duci înfometat, lihnit, pentru că altfel arunci banii în vînt pe cîteva chiftele. Apoi, odată înăuntru, nu mă tot fiții cu farfuria în mînă printre tăvile cu mîncare, încercînd să ghicesc ce mi-ar plăcea sau cîte calorii mișună într-un polonic de untură. Pun în blid ce-mi iese în cale, umplu, duc la masă, revin, iar duc, și tot așa, pînă îmi amenajez la masă un mini-bufet cu de toate. Ce îmi place servesc, ce nu, las în farfuria, sau, mă rog, mai ascund prin șervețele și trec mai departe. Spre final, cînd deja încep să simt că-s plin pînă-n amigdale și constat că mi-a rămas aproape jumătate din mîncare neatinsă, încep să mușc așa, cu scîrbă, din toate, să le încep, doar; nu, nu ca să le fac neapărat pagubă ălora, Doamne ferește!, dar să nu creadă oamenii că sînt un nesimțit și mi-am pus peste măsură, ci doar

că au de-a face cu un lingav. Cei mai tari și mai mari (și mai mulți, firește) în materie de localuri din astea cu mîncarea la liber sînt chinezii, unde se poate înfuleca extrem de diversificat, de la raci fierți în sos de unt și scoici topite-n seu pînă la pizza cu rădăcini de ginseng sau crepes cu brusturi. Țștia nu sînt fițoși și nici nu-ți bagă pe gît neapărat specificul național, poate cu excepția MSG-ului, un cocktail minune de E-uri care frăgezește, condimentează și țține mîncarea proaspătă în tavă cel puțin trei luni. Vremurile astea grele nu au scăzut apetitul americanilor, și nici pe al meu, pentru mîncarea de bufet, dimpotrivă, cum zicea și celebrul grup de savanți, omul, cu cît este mai trist și mai stresat, cu atît mănîncă mai mult. Și au dreptate pe undeva, pentru că, decît fericit cu zeamă lungă de varză și ciorbică de ștevie, mai bine trist cu beef chow mein și pork kung pao.

7. EDIȚIA 2010 A RĂZBOIULUI ROMÂNNO-ROMÂN S-A ÎNCHEIAT ÎNAINTE DE A ÎNCEPE

Săptămîna trecută am fost la o petrecere la un amic, român și el, care-și celebra vreo nu știu cîtți ani consecutivi de căsnicie. La aniversară, mulți alți români, dar și doi americani, colegi de muncă ai gazdei. Sindrofia se desfășura normal, după tipicul saxon, cu muzică de viori în surdină și invitați plimbîndu-se discret de la un grup la altul, cu paharul în mînă și purtînd discuții plicticos-stupide despre *investments*, bilete de avion și vreme. Românii ajunși în America sînt cei mai terni indivizi pe care i-a născut țara asta veselă. Majoritatea covîrșitoare nu are habar cine sînt Gigi, Elodia sau Cătălin Voicu. Nu discută fotbal, nu ascultă Salam. Nu beau cu sticla și nu fumează. Nu dansează decît doi cîte doi și atunci doar cu soția/prietena.

După ce am dat mai multe ture prin incintă, m-am alăturat unui grup care părea mai interesant. Dacă nu prin nivelul discuției, măcar pentru subiectul ei: noul sistem de asigurări medicale propus de Obama. Unii ziceau că o să fie mai bine, alții, dimpotrivă. Conversația a alunecat ușor în dezbateri, de aici în dispută și pînă la ceartă nu a mai fost decît un nou rînd de beri. Politica, un teritoriu extrem de volatil atunci cînd este explorat de oameni născuți și crescuți între Carpați, la poalele Casei Poporului, a reușit să-i readucă la viață pe românii mei. Evident că partizanii noii legi erau simpatizanții lui Obama, democrației, în timp ce criticii ei erau republicanii. Și așa, dintr-un argument într-altul, dintr-o acuză în alta, s-a ajuns ca toți membrii grupului, care între timp se mărise considerabil și ocupa acum tot mijlocul camerei, să vorbească în același timp, să țipe, să vocifereze, să protesteze, să acuze, să apere, să clameze, să înfierze, într-un cuvînt, să facă politică după modelul balcanic, regnul românesc.

Eu mă găseam în tabăra republicană, înjurînd cu ce-mi venea la gură pe Obama, pe tac-su, pe tot partidul lui de socialiști care vrea să distrugă America. Ceilalți simpatizanți republicani mă susțineau, deși le citeam în ochi un soi de neîncredere datorată, poate, faptului că acum doi ani eram în grupul de democrați, gratulîndu-l cu același patos și cam cu aceleași epitete pe boul de Dabăliu. De dincolo, democrației, foștii mei tovarăși, mă priveau și ei descumpăniți și dezamăgiți, poate, de cameleonismul meu, de lipsa de coerență în ceea ce privește opțiunea politică. Nu au înțeles nici ăia și nici ceilalți că eu nu sînt decît un jalnic traseist politic contra naturii, vîslind mereu în barca Opoziției. Disputa, care era la distanță de doar o bere să degenereze, a fost aplanată brusc cînd soțiile, sesizate de larma stîrnită de agitatori, și-au făcut apariția în cameră și printr-o scurtă, dar hotărîită mișcare din cap și-au chemat jumătățile la ordine. Bărbați care răgeau ca leii pînă acum, cu care aș fi avut încredere să merg la război, își plecau capetele unul după

altul și se retrăgeau stingheri pe scaunul din dreapta al mașinii. În mai puțin de un minut, ceea ce părea la un moment dat o promițătoare bătaie româno-română între democrați și republicani a trecut precum fumul, lăsînd în aer atîtea vorbe grele nespuse și atîtea insulte nefolosite. Păcat. Totul a revenit la normal, la banal, la plicticos, spre marea bucurie a celor doi americani, care încă de la începutul gîlcevei s-au baricadat pe balcon, unde gazda ținea cîteva borcane de banane puse la murat și un tablou din care Vlad Țepeș îi privea pofcios.

8. SĂ RÎDEM UN PIC PE NUMĂRUL AMERICANILOR

De vreo lună îmi tot vin acasă plicuri de la unu', US Census, să completez un formular pentru recensămîntul populației, că America vrea să știe cîți copii are, să vadă cîți ne-am mai adunat și care dintre noi știe să scrie și să citească. La început nu am băgat în seamă și le-am aruncat, împreună cu scrisorile de amenințare de la creditori, direct la coș. Săptămîna trecută am cedat, însă, și m-am hotărît să raportez statului cine, cîți și mai ales ce sîntem.

Întrebările sînt simple doar la prima vedere: cine ești?, cu cine stai?, cîți ani ai?, unde locuiești?, ești indian/german/țigan? și alte chestii din astea politically incorrect. Scria la instrucțiuni să trec nu doar membrii familiei, ci și alți eventuali alieni/afgani pe care-i adăpostesc cu ziua sau pînă termină școala de piloți. Și nu doar să-i număr, dar să le dau și numele întreg și vîrsta, să vadă statul, probabil, dacă se încadrează în profilul teroristului dușmănos, invidios pe libertatea americanilor. Am trecut tot ce supraviețuiește la mine-n casă, soție, copii, cîine, mîță, pești, o veveriță, două cupluri de iepuri care pînă la toamnă or să se înmulțească mai ceva decît chinezii și așa,

ca o lopată cu vîrf de gîndaci de bucătărie, furnici, păianjeni și eu știu ce alte gîngăanii mă mai mușcă noaptea cînd dorm. Da, sigur, poate trebuia să trec doar oamenii, ființele umane ca să zic așa, dar nu vreau să mi-i pun în cap pe ăia de la PETA sau dracu' știe ce organizație din asta neo-ultra-anti de apărare a drepturilor celor care nu sînt oameni, să mi se reproșeze că discriminez pe bază de blană sau număr de picioare. E drept că nu am putut să-i trec pe toți chiar cu data nașterii, iar la iepuri am declarat că numai dacă le instalez contor aș putea să raportez cu o oarecare exactitate. După numărătoare au venit întrebările cu rasa, că cine ești tu, mă, de ne completezi formularul?, din ce trib faci parte?, al cui ești tu de acolo de unde vii? etc. Ca est-european emigrant la prima generație și ne-rom, nu ai prea multe opțiuni, bifezi caucazian și dai mai departe. Dar eu nu vreau să dau mai departe, pentru că dacă alții pot să se treacă hispanici și apoi să nuanțeze că sînt cubanezi, portoricani sau mexicani, eu de ce n-aș putea să am pătrățelul meu cu opțiunea rumân vernil sau meridional-temperat-alpin sau daco-roman reformat? Mă rog, ceva ca să-mi dea totuși o identitate și în același timp să mă diferențieze de pedofilul belgian și de bețivul rus, cu care eugenicii de la Washington mă bagă în aceeași oală caucaziană. De ciudă, am trecut la rasă oltean, scris cu litere decupate din ziar, ceea ce nu e neapărat o glumă, foarte bună de altfel, eu chiar fiind în realitate, pe jumătate, reptilă veninoasă de dudău, cum spune și cîntecul. Dar adevărul e că, la cît de geostrategic au stat strămoșii mei, șansele ca eu să fiu un hibrid rezistent la năvăliri și la bancuri cu olteni și bănațeni sînt foarte-foarte mari. Dar divaghez! După vreo oră de dat declarații din astea ca la anchetă, am terminat, am lipit plicul și m-am grăbit să-l pun la poștă, să nu se termine numărătoreea fără mine. Acum aștept să văd dacă primesc vreun răspuns, ceea ce nu mi-aș dori, pentru că dacă Guvernul te bagă în seamă ca urmare a glumelor tale tîmpite cu teroriști și kamikaze, ai mari șanse să-ți petreci următorii 5-10 ani, sau cît

e nevoie pentru a-ți dovedi nevinovăția, pe undeva printr-un resort cubanez, pe banii statului.

9. DIMINEȚI CU FERESTRE DESCHISE ȘI SPARTE

Cum tot nu am bani, mi-am zis că n-ar fi rău să-i cheltuiesc pe ai altora. Astfel că m-am dus la bancă să mă împrumut pînă cad eu pe schema aia dibace pe care o joc la Loto de vreo 12 ani. La bancă, proceduri inchizitoriu standard, că ce vrei să faci cu ei, ce garanții depui, cîți bani ai mai cheltuit pînă acum etc. Nici o instituție serioasă nu îți dă un împrumut dacă nu ești și tu un client serios, unul din ăia care toacă mult peste posibilități. Trebuie musai să ai cîteva ani de cheltuieli mărețe, grele, și să fii îndatorat pînă la a treia generație pentru ca banca să aibă încredere în tine că nu iei banii și îi dai toți înapoi prea repede. Problema era să mă gîndesc pe ce aș fi putut să dau mulți bani dintr-odată, să nu mă încurc să-i irosesc cu țîrîita. Soluția mi-au dat-o tot domnii de acolo: cică să iau ceva pe partea imobiliară. Trebuia să găsesc un apartament cu care atît eu, cît și ei să fim mulțumiți. Adică unul ieftin care să valoreze mult. Nici nu a trebuit să ies din clădire, pentru că de la biroul vecin veniră cu o listă de vreo 300 de locuințe din care numai ce dăduseră afară proprietarii pentru neplata creditelor ipotecare. Din lista aia am ales cîteva și am plecat să le văd împreună cu un agent imobiliar, omul băncii, dar care se prefăcea a fi angajatul meu. Ajunși la primul apartament, am constatat că nu era chiar așa de gol și disponibil cum scria în acte, proprietarul fiind încă acolo, după ușa zăvorîtă, de unde ne-a promis o moarte rapidă și fără chinuri, cu ajutorul unui glonț între ochi, dacă-l mai deranjăm. La cel de-al doilea, fostul locatar tocmai plecase de bunăvoie, vrînd să lase

băncii o amintire de neșters și de nereparat. Dulapurile din bucătărie și baie montate în perete, scoase, prizele distruse, chiuvetele sparte, dușumeaua stropită cu vopsea și uleiuri într-un hal în care necesita schimbarea, tavanul găurit. Practic, în afară de pereți, care trebuiau reparați de la beton, nu exista nimic întreg pe care să pui mâna. Totul era spart, lovit, stricat, inutilizabil. Orice preț ar fi avut apartamentul ăla, era oricum prea mare pentru condiția în care se găsea. Trebuia nu doar să schimbi tot, ci și să aduci un cârd de popi să facă sfeștanii săptămînal, vreo șapte ani, pentru a alunga dracii, blestemele și ferestrele lăsate fără geamuri de fostul proprietar.

11. AM VĂZUT ROMÂNIA! DE APROAPE!!!

Săptămîna trecută, pe fondul acumulării unei nesănătoase stări de liniște și tihnă, am decis să mă reped pentru cîteva zile în România, spre a-mi încărca bateriile cu nervi și organismul cu draci. Dacă ar fi fost să mă iau după proverbul cu ziua bună care se cunoaște de dimineață, n-ar fi trebuit să mă dau jos din pat în joia aia, socotind răceala apărută din senin, undeva între 4,37 și 4,41 a acelei dimineți. Cînd m-am trezit brusc cu o durere de cap cum n-am mai avut de la revelion, cînd, după două sticle de tărie, o găleată de vin și ce am mai găsit prin paharele celor care erau plecați la periniță, am purtat o șapcă de plumb pe cap și un cîine mort în stomac vreo trei zile. Bagajele erau făcute de cu seară, așa că la plecare nu am reușit să uit decît lucrurile pe care trebuia să le iau pe mine, respectiv ceasul de pe telefonul mobil, cîteva lei rămași de la o vizită anterioară și un hanorac care să mă ferească de frigul și ploaia care m-au urmărit cu răbdare și precizie în fiecare secundă a scurtei mele călătorii prin inexplicabil de eterna Romînie. Dar anticipez!

Drumul pînă la aeroport a fost lipsit de evenimente, poate cu excepția faptului că la singurul semafor de pe traseu am reușit să lovesc din spate o camionetă care staționa prea încet, după mintea mea, la culoarea roșie. Incidentul a fost fără pagube materiale sau răniți umane, dar a trebuit să cobor să-l întreb de trei ori pe șoferul din cealaltă mașină cum se simte, iar ca să fiu sigur că nu are nimic nici la cap și nici la fizic, l-am pus să numere pînă la 100 pe românește și să facă roata țiganului pe șosea, de vreo șapte ori. A căzut lamentabil ambele probe, ceea ce mă îngrijorează pe undeva, accidentul fiind din vina mea. I-am lăsat, totuși, un număr de telefon pe care mi l-am schimbat în 2003 și am plecat mai departe. Am ajuns la aeroport cu patru, da, nu-i greșală, patru ore înainte de plecare, din cauză că agenția prin care am cumpărat biletul nu reușise, timp de două luni, să-mi rezerve un loc. Însă niciodată nu-i prea devreme să primești vești proaste, astfel că, în timp ce predau bagajele, mi se comunică că, din anumite cauze ce nu se spun la toți fraierii, avionul va pleca cu două ore întîrziere și prin urmare zborul de legătură din Germania spre România este pierdut, urmînd a vedea la fața locului, adică la München, dacă s-o găsi vreun loc pe osiile trenului de aterizare, cei de la biroul Lufthansa de pe aeroportul din Chicago fiind neputincioși (clasicul *booking system problem*) în a-mi rezerva un loc la altă cursă în ziua respectivă, după ce tot ei îmi mîncaseră legătura inițială. Cele două ore întîrziere s-au transformat în trei, patru și apoi în cinci, timp în care, alături de ceilalți cetățeni nerăbdători să participe la trafic, stăteam cu urechile ciulite la zvonurile care circulau pe terminal în legătură cu întîrzierea și care variau de la norul vulcanic la reparații de ultim moment la oglinda retrovizoare a aeronavei ce trebuia să ne ducă. Pe la 1 și ceva noaptea, cînd aeroportul se golise, am fost și noi îmbarcați în cursa de München, nu înainte de a ni se prezenta scuze pentru acest „*short delay*“! Doamne ferește să apuci unul „long“ cu ăștia.

12. ROMÂNIA, BINE TE-AM GĂSIT, CRIZATO! ÎNAPOI ÎN ȚARA DREPTĂȚII ȘI A ADEVERINTELOR

N-am mai fost în România de doi ani și probabil aș mai fi prelungit această perioadă frumoasă din viața mea dacă nu eram nevoit să merg pentru oarece probleme administrativ-gospodărești. Înarmat cu prea puțină răbdare, nervi și cash de șpăgi, am luat-o-n bot cam peste tot pe unde m-au purtat instituțiile și angajații care înghit lună de lună, an după an, banii statului.

Ziua 1, problema 1 — Intru într-o sucursală CEC Bank, sediu central, județean chiar. Am cont, am card, am bani acolo. N-am PIN pentru card. L-am pierdut, l-am băut, l-am mâncat cu curvele, n-are importanță ce am făcut cu el, de aceea nu merg la automat, ci mă prezint cu toate actele pe care mi le-a făcut statul să solicit o retragere. După ce-i explic doamnei din partea ailaltă a geamlîcului de sticlă, la gura căruia eu stăteam aplecat de jumătate pentru a-mi intra atît dinții pentru vorbit, cît și urechile pentru auzit prin gaura aia, aceasta verifică toate informațiile despre mine, bătînd pe un keyboard cu viteza unei ciocănitore moarte de trei zile. La final, cînd și calculatorul probabil s-a săturat de ea, mă întrebă: „Care-i PIN-ul?“ „Păi, PIN-ul e ăla pe care l-am uitat, cum v-am mai zis de trei ori, dar nu-mi mai trebuie, lichidez contul, îmi dați toți banii și gata, ne scăpăm unul de altul.“ „Ăăăă, păi, fără PIN cum să vi-i dăm?“ , zice. „Nu se poate!“ „Ba se poate“, zic, „că eu v-am dat banii pe vremea cînd PIN-ul ăla nici nu exista, așa că de ce să-l mai amestecăm? Am toate dovezile că eu sînt eu, m-ați verificat, asta e, cu PIN sau fără, tot ăla sînt.“ „Da, se poate, dar asta-i procedura la noi.“ Am cerut să vorbesc cu cineva de după ușile alea de placaj presat pe care se tot fîțiau niște înțepate încruntate și evident ocupate. Am fost trimis la „birou’ de după ghișeu’ 6, pe stînga“. M-am dus. După mine a venit și PIN-ul. Zic după mine pentru că eu plecasem deja din

CUPRINS

1. Foaie verde de dolar, m-a făcut patria țepar	5
2. Ce căuta Eugenia în America: nimic	6
3. La falimentul anunțat să te duci cu TIR-ul	7
4. In job we trust!	8
5. iPad dau de știre	10
6. All you can meat	12
7. Ediția 2010 a războiului româno-român s-a încheiat înainte de a începe	13
8. Să rîdem un pic pe numărul americanilor	15
9. Dimineți cu ferestre deschise și sparte	17
11. Am văzut România! De aproape!!!	18
12. România, bine te-am găsit, crizato! Înapoi în țara dreptății și a adevărințelor	20
13. După noi, prosopu'!	21
14. În templul fotbalului cu pucul rotund	23
15. Americanii și traficul de prostie	25
16. Ghid de conversație fotbalistico-american	26
17. Copiii, între proba de alergare și proba de alergii	28
18. Pescuitul de la captură se-mpute	30
19. Am vizitat Africanada	32

20. Din industria luptelor de gogoși	33
21. Un nou banc cu roșii, americanii și românul'	35
22. Ziua devoratorilor de gratuitate	36
23. Saltul de la fabrică la limuzină	38
24. Ziua în care am condamnat chinezismul	39
25. M-am îmbolnăvit de bîlci de la o cola rece	41
26. Slana verde de acasă	42
27. Ziua celor ce muncesc și nu cuvântă	44
28. Ia mai puneți-vă pofta-n pui!	45
30. Am scos-o pe nevastă-mea la un restaurat scump	47
32. Festivalul românesc de mici, sarmale și miel la proțeapă	48
33. Vecinul își făcu cimitir artizanal. E clar, vine sfîrșitul lunii!	50
34. Sportul cu balonul oval – nu e rugby, nici fotbal	51
35. Îi doare-n curierat de coletele noastre	52
37. Thanksgiving Dă-i!	53
38. Comedie într-un act oficial	54
39. America a activat scutul antizăpadă	56
41. Moș Crăciunevski Party	57
42. Cum se traduce „a dăruî“ în engleza de business	58
43. Cînd vine vorba de mașini, americanii nu fac exces de Diesel	59
44. Mărgelata pîină dimineța-i gata	60
45. Zimbește, cîine va fi mai rău!	62
46. Cariera de chinez a fost un chin	63
47. Scrumiera de dar nu se caută la pedichiură	64
48. Dictatorul și neguțătorul	66
49. Cine-a zis că șunca înobilează pe om?	67
50. Țăran în State	68
51. Să te ferești de mașina făcută luni și de primarul ales marți ...	69
52. Tragi cu pușca, nu ia foc, secătura-i cu noroc	70
53. Patine pe rotule	71
54. Mi-audat permisul în 27 de minute. Și încă nu mi-l a luat înapoi ...	73
55. Gata, nu mai consum știri decît din Programul „Fabulat în România“	74
56. Am formulat teoria durerii generalizate de măsele	76

57. Ciobănaș la oină m-aș duce	77
58. Bricolezi, nu bricolezi, vremea sculelor trece	79
59. Propunere pentru Codul muncii și Codul familiei: fără nunți regale în zilele lucrătoare!	80
60. Am fost gratis la meciul alor noștri de la Chicago Bulz!	82
61. Hai diversitatea, hai Craiova!	83
62. Meet the Soccer	85
63. Am întâlnit și rămîn fericiți	86
64. 13 ani și restu' zile fripte	84
65. Obama: „Români, vă ordon: treceți Atlanticul!“	89
66. Din cauza la un tendon, iar ratez eu Wimbledon	91
67. Cum era să mă curăț cu un simplu duș	92
68. Luminița de la capătul răbdării	94
69. Fie plaja cât de rea, tot mai bună-n Bîrzava	96
70. Bate-un vînt rece din baltă la Chicago-n port	97
71. Iadul de Chicago, un pic mai călduros decît iulie de București ...	99
72. Ride talcioc de oală spartă	100
73. S.O.S. dulce sau picant?	102
74. Gata, am decis să mă pensionez din fotbal	103
75. Mai avem nevoie și să tundem iarbă	105
76. Tensiuni diplomatico-gastronomice pe Axa București-Chicago-Washington.....	106
77. Am fost avansat, m-au făcut măcelar-contabil!	108
78. Nit Buster: Le-am spart casa vecinilor!	110
79. Gata și maratonul ăsta: iar n-am avut adversar	111
80. OccupyChicago: Cinen-aremanifestanți bătrînîsă-șicum pere... 113	
81. Cum se spune „zugrăveișan“ în engleză?	115
82. Halloween ca la Unchiu' Sam acasă la mine	117
83. Și fripturiștii se frig, nu-i așa?	119
84. Români și americani, vă ordon: „Occupy Christmas!“	120
85. Rețete de Thanksgiving Day: azi, curcan la talpă	122
86. Mișcarea Occupy Stores a înfrînt încă o dată	124
87. Mi-am securizat poziția în Top Forbes Posibili Milionari	125
88. Ce-a fost mai întii: hot-dog-ul, caltaboșul sau porcul?	127

89. Am fost la Timisoara cînd a început revoluția! Căutam blugi ...	129
90. Ia mai detonați, măi, hăi!	130
91. Primul meu reportaj despre Crăciun făcut în noaptea de Revelion	131
92. Footoo-le mooma-n koor dă anarchists	133
93. Mi-am luat casă nouă pentru că nu mai aveam unde să pun gunoiul	134
94. Lupta cu kilowații în plus continuă, doar armele se schimbă ...	136
95. Povești adevărate și cutremurătoare, cu Hänsel, Gretel și copii de americani	137
96. Cum se sărbătorește 1 Mai la el acasă	138
97. După o săptămînă de război m-am lăsat la vatră. Inapt necombatant	140
98. La următoarele locale propun introducerea sistemului de vot 4-4-2	141
99. Câte-un pic-nic-nic, până n-o mai rămînea nimic	143
100. Leșin, dar nu mă predau	144

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Le-am zis și la vecinii ăștia, la americansky: „Puneți, mă, niște cuiburi de roșii, un rînd-două de praz, ceva, niște cartofi, că țineți ditamai curtea goală, de crește iarba de pomană și mai și stricați apa pe ea aiurea!“. Nooooo, ziceau ei, că florile sînt frumoase, că aici nu sîntem la fermă, că de ce nu mă duc eu înapoi în România dacă mi-e așa dor de munca cîmpului și alte prostii din astea. Și în definitiv pot să mă reclame cît vor pentru că am bătut pari pe hotarul dintre mine și ei și am îngrădit cu sîrmă, dar am făcut-o doar ca să-mi apăr proprietatea, și recoltele, și neamul. Păi, n-ai cu cine, dom'le, niște urbani, dă-i dracu'!

citit cu încredere de

www.hergbenet.ro

9 786068 530222 >